

**Три мішки вовни.
Вівці-детективи. Книга 1 +
суперобкладинка**

КУПИТИ

Про книгу

Одного дня ми прокинулися і вже збиралися займатися типовою, бе-е-е, рутинною. Але дещо сталося: пастуха Джорджа Гленна знайшли мертвим. Вбитим на власному пасовищі у досить жорстокий спосіб: з його грудей стирчав заступ. Звісно, він не впав на нього сам. У мене вже є декілька двоногих підозрюваних: новенька мешканка села Ребекка, зловісний м'ясник Гем та геть не святий отець Вілл.

Ми з моєю командою вовняних детективів беремося за справу. До речі, мене звати міс Мейпл. І попереджаю: не варто недооцінювати вівцю, що розслідує вбивство свого пастуха. З усього стада я така собі Агата Крісті. І от-от убивця відповідь за скоєний злочин.

Отелло відважно пасеться неподалік

—А ще вчора здужав, — промовила Мод. Її вуха нервово посмикувалися

— До чого тут це? — заперечив найстарший баран отари, сер Річфілд. — Він же помер не від захворювання. Заступ — не хвороба.

Вівчар нерухомо лежав у по-ірландському смарагдовій траві під стодолюю неподалік путівця. На його светр із норвезької вовни вже опустилася самотня ворона і з професійним зацікавленням позирала на потрухи. Поряд сидів вельми вдоволений кролик. А трохи далі, біля кручі, радилися вівці.

Знайшовши вранці свого пастуха незвично захололим і безживним, вони зуміли зберегти спокій, чим дуже пишалися. З переляку та зопалу, звісно ж, не обійшлося без кількох необдуманих вигуків, як-от: «Хто тепер закладатиме нам сіно?» або «Вовк! Вовк!». Але міс Мейпл швидко погамувала цю паніку, пояснивши, що в розпал літнього буйнотрав'я на їхньому найзеленішому в Ірландії пасовищі сіно став би їсти тільки дурень і що навіть найхитріший вовк не протикає жертву заступом. А саме таке знаряддя, поза всяким сумнівом, стирчало із заросених нутрощів пастуха.

Міс Мейпл була найрозумнішою вівцею у всьому Гленкіллі, а дехто навіть наполягав, що й у цілому світі. От тільки довести це було неможливо. Бо хоч у Гленкіллі й проводили щорічний конкурс на звання найрозумнішої вівці, але в тім-то й виявлявся феноменальний інтелект міс Мейпл, що вона не брала участі в тих змаганнях. Адже завітчаного конюшиновим вінком переможця (який зрештою міг з'їсти здобуті «лаври») не один день водили пабами сусідніх сіл, де змушували знов і знов показувати, завдяки яким штукам він здобув (на свою дурну голову) цей титул, кліпати від тютюнового диму, що аж

очі сльозилися, і пити «Гіннесс», доки ноги тримали. А пастух відтоді ще й покладав на нього провину за кожен витівку, що траплялася на пасовищі: розумників завше підозрюють першими.

Але Джордж Гленн більше не міг звинуватити жодну вівцю хоч у чомусь. Він лежав прохромлений неподалік путівця, поки овечки радилися, як їм тепер бути. Вони стояли біля самої кручі (бо туди не долинав запах крові) між синім, як море, небом і синім, як небо, морем, почувуючись відповідальними.

— Пастухом він був поганеньким, — зауважила Гезер. Зовсім юна, вона ще не встигла забути, як Джордж напровесні підрізав її показний ягнячий хвостик.

— Авжеж! — підтримала її Хмарка, найпишнорунні-ша вівця, яку тільки можна собі уявити. — Він не цінував нашу працю. Постійно повторював: «Норвезькі овечки ліпші! Норвезькі овечки вовнистіші!». І светр на ньому чужинський — із Норвегії присланий. Ганьба! Який пастух так скривдив би свою отару?

Між Гезер, Хмаркою та Моплом зав'язалася тривала суперечка. Кабасик наполягав, що хорошого пастуха визначає кількість та якість корму, а в цьому сенсі нарікати на Джорджа Гленна анітрохи не можна було. Зрештою, вони зійшлися на тому, що хороший пастух ніколи не підрізає ягням хвости, не тримає вівчарку, годує від пуза — насамперед хлібом і цукром, але й здоровою їжею, як-от силосом, комбікормом і буряками (так, усі сперечальники були дуже розважливими), — а одягається тільки в те, що постачає його отара: немовби в сплетене з овечої вовни руно. Тоді він мав би дуже гарний вигляд, наче й сам — вівця. Всяк, звісно, розумів, що аж такого досконалого створіння не знайти в цілому світі. Але ідея все одно була чудовою. Овечки трішки позіхали й уже хотіли розходитися, вельми вдоволені, що прояснили всі спірні питання.

Аж раптом міс Мейпл, яка досі не брала участі в суперечці, промовила:

— Невже вам не кортить дізнатися, від чого він загинув?

Сер Річфілд спантеличено глянув на неї.

— Від заступа. Ти теж не вижила б із такою важкень-кою залізякою в животі. Не дивно, що він мертвий.

Вожак злегенька здригнувся.

— А звідки взявся заступ?

— Хтось його ввіткнув. — Для сера Річфілда питання було вичерпане, але воно раптом зацікавило Отелло - єдиного в отарі, хто мав чорну масть.

— Це могла зробити тільки людина. Чи дуже велика мавпа. — Бурхлива юність Отелло минула в дублінському зоопарку, і він ніколи не оминав нагоди на це натякнути.

— Людина. — Мейпл удоволено кивнула, бо коло підозрюваних швидко звужувалося. — Гадаю, ми маємо з'ясувати, що то була за людина. Це наш обов'язок перед старим добрим Джорджем, який теж неодмінно старався знайти винуватця, коли когось із ягнят роздирав здичавілий собака. А до того ж був із наших — нашим вівчарем. І права протикати його заступом не мав ніхто. Це пововчому, це вбивство!

Тепер вівці таки сполошилися. Та й вітер подув у бік моря, доносячи тепер несильний, але досить виразний запах свіжої крові.

— Ну знайдемо ми, хто ввіткнув заступ, — і що тоді? — нервово спитала Гезер.

— Справедливість! — бекнув Отелло.

— Справедливість! — підхопила отара.

Так вівці й вирішили розібратися в підступному вбивстві свого пастуха, Джорджа Гленна.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ